ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 6ης Οκτωβρίου 2015*

«Ανταγωνισμός — Συμπράξεις — Αγορά χλωρικού νατρίου στον ΕΟΧ — Τροποποιητική απόφαση με την οποία μειώνεται η διαπιστωθείσα διάρκεια της συμμετοχής στη σύμπραξη — Επιμέτρηση του προστίμου — Παραγραφή — Άρθρο 25 του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003»

Στην υπόθεση T-250/12,

Corporación Empresarial de Materiales de Construcción, SA, πρώην Uralita, SA, με έδρα τη Μαδρίτη (Ισπανία), εκπροσωπούμενη από τον K. Struckmann, δικηγόρο, και την G. Forwood, barrister,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης αρχικώς από τους N. von Lingen, R. Sauer και J. Bourke, και στη συνέχεια από τον M. Sauer και την J. Norris-Usher,

καθής,

με αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως του άρθρου 1, παράγραφος 2, και του άρθρου 2 της αποφάσεως C(2012) 1965 τελικό της Επιτροπής, της 27ης Μαρτίου 2012, για την τροποποίηση της απόφασης Ε(2008) 2626 τελικό, της 11ης Ιουνίου 2008, σχετικά με διαδικασία του άρθρου 101 ΣΛΕΕ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ (υπόθεση COMP/38.695 — Χλωρικό νάτριο),

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. E. Martins Ribeiro, πρόεδρο, S. Gervasoni και L. Madise (εισηγητή), δικαστές,

γραμματέας: C. Kristensen, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 7ης Νοεμβρίου 2014,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Η προσφεύγουσα, Corporación Empresarial de Materiales de Construcción, SA, πρώην Uralita, SA, είναι ισπανική ανώνυμη εταιρία. Το 1992, ίδρυσε την Aragonesas Industrias y Energía, SA. Έως το 1994, κατείχε το 100 % των μετοχών της εν λόγω ανώνυμης εταιρίας. Τον Δεκέμβριο του 1994, μεταβίβασε όλες τις δραστηριότητες παραγωγής χημικών προϊόντων της ανώνυμης αυτής εταιρίας σε εταιρία συμμετοχών που είχε ιδρύσει και της οποίας η επωνυμία ήταν Energía y Industrias Aragonesas EIA, SA (στο εξής: EIA). Το 2003, κατόπιν συγχωνεύσεως, η προσφεύγουσα απορρόφησε την EIA και κατέστη εκ νέου κάτοχος του 100 % των μετοχών της ίδιας ανώνυμης εταιρίας. Στις 2 Ιουνίου 2005, μεταβίβασε στην Ercros Industrial, SAU (στο εξής: Ercros) την επίμαχη ανώνυμη εταιρία, η οποία μετονομάστηκε σε Aragonesas Industrias y Energía, SAU (στο εξής: Aragonesas).

2 Στις 28 Μαρτίου 2003 εκπρόσωποι της EKA Chemicals AB (στο εξής: EKA), εταιρίας εγκατεστημένης στη Σουηδία, υπέβαλαν αίτημα περί μη επιβολής ή, άλλως, περί μειώσεως των προστίμων, δυνάμει της ανακοινώσεως της Επιτροπής σχετικά με τη μη επιβολή και τη μείωση των προστίμων σε περιπτώσεις συμπράξεων (καρτέλ) (ΕΕ 2002, C 45, σ. 3, στο εξής: ανακοίνωση του 2002 περί συνεργασίας), όσον αφορά την ύπαρξη συμπράξεως στη βιομηχανία χλωρικού νατρίου.

3 Στις 30 Σεπτεμβρίου 2003, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων εξέδωσε απόφαση παρέχουσα στην EKA απαλλαγή υπό όρους, σύμφωνα με το σημείο 15 της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας.

4 Στις 10 Σεπτεμβρίου 2004 η Επιτροπή απηύθυνε αιτήσεις παροχής πληροφοριών, σύμφωνα με το άρθρο 18, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα [101 ΣΛΕΕ] και [102 ΣΛΕΕ] (ΕΕ 2003, L 1, σ. 1), σε διάφορες εταιρίες, μεταξύ άλλων και στην Aragonesas. Στις 3 και στις 9 Δεκεμβρίου 2004, η Aragonesas ανταποκρίθηκε στις ως άνω αιτήσεις παροχής πληροφοριών.

5 Μεταξύ της 13ης Νοεμβρίου 2006 και της 11ης Απριλίου 2008 η Επιτροπή απηύθυνε αιτήσεις παροχής πληροφοριών, σύμφωνα με το άρθρο 18, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003, σε διάφορες εταιρίες, μεταξύ άλλων και στην Aragonesas, στις 13 Νοεμβρίου 2006, στις 8 Φεβρουαρίου 2007, στις 12 Μαρτίου 2007 και στις 11 Απριλίου 2008, καθώς και στην προσφεύγουσα στις 8 Φεβρουαρίου 2007, στις 20 Απριλίου 2007 και στις 11 Απριλίου 2008.

6 Στις 27 Ιουλίου 2007 η Επιτροπή εξέδωσε ανακοίνωση αιτιάσεων με αποδέκτες, μεταξύ άλλων, την Aragonesas και την προσφεύγουσα. Εντός της ταχθείσας προθεσμίας οι εταιρίες αυτές γνωστοποίησαν στην Επιτροπή τις παρατηρήσεις τους επί της ανακοινώσεως αιτιάσεων.

7 Στις 20 Νοεμβρίου 2007 η προσφεύγουσα άσκησε το δικαίωμά της να αναπτύξει προφορικώς τις απόψεις της ενώπιον της Επιτροπής.

8 Στις 11 Ιουνίου 2008, η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση Ε(2008) 2626 τελικό, σχετικά με διαδικασία του άρθρου 101 ΣΛΕΕ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ (Υπόθεση COMP/38.695 — Χλωρικό νάτριο) (στο εξής: απόφαση του 2008). Με την απόφαση αυτή, η Επιτροπή έκρινε ότι η Aragonesas είχε συμμετοχή στις επίμαχες αντίθετες με τους κανόνες του ανταγωνισμού πρακτικές μεταξύ της 16ης Δεκεμβρίου 1996 και της 9ης Φεβρουαρίου 2000.

9 Πρώτον, όσον αφορά την προσφεύγουσα, η Επιτροπή έκρινε κατ' ουσίαν, στις αιτιολογικές σκέψεις 416 έως 426 και 455 έως 468 της αποφάσεως του 2008, ότι η προσφεύγουσα άσκησε άμεσα, αλλά επίσης και έμμεσα μέσω της EIA, αποφασιστικής σημασίας επιρροή επί των στρατηγικών επιλογών και επί της γενικής εμπορικής πολιτικής της Aragonesas. Δεύτερον, η Επιτροπή συμπέρανε

ότι, λαμβανομένων υπόψη, αφενός, του τεκμηρίου ότι η ΕΙΑ ασκούσε αποφασιστικής σημασίας επιρροή επί της Aragonesas επειδή κατείχε το σύνολο του μετοχικού της κεφαλαίου κατά τον χρόνο της παραβάσεως και, αφετέρου, των λοιπών στοιχείων που περιείχε η απόφαση του 2008, τουλάχιστον η ΕΙΑ είχε ασκήσει πράγματι αποφασιστικής σημασίας επιρροή επί της συμπεριφοράς της Aragonesas, οπότε η ΕΙΑ, ως οντότητα που συναποτελούσε μαζί με την Aragonesas την επιχείρηση που είχε διαπράξει την παράβαση, έφερε ευθύνη για την παραβατική συμπεριφορά της εν λόγω επιχειρήσεως. Κατά συνέπεια, καθόσον η ΕΙΑ είχε απορροφηθεί το 2003 από την προσφεύγουσα και αυτή είχε καταστεί διάδοχός της, τόσο από νομικής όσο και από οικονομικής απόψεως, η Επιτροπή έκρινε ότι, ταυτόχρονα, μεταβιβάστηκε στην προσφεύγουσα η ευθύνη της ΕΙΑ όσον αφορά την παραβατική συμπεριφορά της επίμαχης επιχειρήσεως.

10 Επομένως, στις αιτιολογικές σκέψεις 469 και 487 έως 489 της αποφάσεως του 2008 η Επιτροπή έκρινε την Aragonesas και την προσφεύγουσα ως αλληλεγγύως υπεύθυνες για την παράβαση που διέπραξε η πρώτη στο διάστημα μεταξύ της 16ης Δεκεμβρίου 1996 και της 9ης Φεβρουαρίου 2000.

11 Η Επιτροπή έκρινε συνεπώς με το άρθρο 1, στοιχεία ζ′ και η′, της αποφάσεως του 2008 ότι η Aragonesas και η προσφεύγουσα, αντιστοίχως, παρέβησαν το άρθρο 101 ΣΛΕΕ και το άρθρο 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ, μετέχοντας, από τις 16 Δεκεμβρίου 1996 μέχρι τις 9 Φεβρουαρίου 2000, σε σύνολο συμφωνιών και εναρμονισμένων πρακτικών.

12 Με το άρθρο 2, στοιχείο στ′, της αποφάσεως του 2008 η Επιτροπή επέβαλε αλληλεγγύως πρόστιμο 9 900 000 ευρώ στην Aragonesas και την προσφεύγουσα.

13 Στο άρθρο 4 της αποφάσεως του 2008 η Επιτροπή απαριθμεί τους αποδέκτες της εν λόγω αποφάσεως, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται η Aragonesas και η προσφεύγουσα.

14 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 26 Αυγούστου 2008, η Aragonesas άσκησε προσφυγή ακυρώσεως κατά της αποφάσεως του 2008, καθόσον την αφορούσε. Η προσφυγή πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό T-348/08. Κατ' ουσίαν, η Aragonesas αμφισβητούσε ότι είχε μετάσχει στις επίμαχες αντίθετες προς τους κανόνες του ανταγωνισμού πρακτικές μεταξύ της 16ης Δεκεμβρίου 1996 και της 9ης Φεβρουαρίου 2000 και, κατά συνέπεια, το συνολικό ποσό του προστίμου που της είχε επιβληθεί.

15 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 26 Αυγούστου 2008, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή ακυρώσεως κατά της αποφάσεως του 2008, καθόσον την αφορούσε. Η προσφυγή πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό T-349/08. Κατ' ουσίαν, η προσφεύγουσα αμφισβητούσε την απόφαση της Επιτροπής να της καταλογίσει την προσαπτόμενη στην Aragonesas παραβατική συμπεριφορά και να της επιβάλει πρόστιμο αλληλεγγύως με αυτήν.

16 Στις 16 Σεπτεμβρίου 2008, η προσφεύγουσα προέβη σε προσωρινή καταβολή του προστίμου που της είχε επιβληθεί αλληλεγγύως με την Aragonesas στην απόφαση του 2008.

17 Με την απόφαση της 25ης Οκτωβρίου 2011, Aragonesas Industrias y Energía κατά Επιτροπής (T-348/08, Συλλογή, στο εξής: απόφαση Aragonesas, EU:T:2011:621), το Γενικό Δικαστήριο αποφάσισε τα εξής:

«1) Ακυρώνει το άρθρο 1, στοιχείο ζ′, της αποφάσεως C(2008) 2626 τελικό, της Επιτροπής, της 11ης Ιουνίου 2008, σχετικά με μια διαδικασία εφαρμογής του άρθρου [101 ΣΛΕΕ] και του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ (υπόθεση COMP/38.695 — Χλωρικό νάτριο), καθόσον η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων διαπίστωσε με αυτό παράβαση, εκ μέρους της [Aragonesas], για τις περιόδους, αφενός, μεταξύ 16 Δεκεμβρίου 1996 και 27 Ιανουαρίου 1998 και, αφετέρου, μεταξύ 1ης Ιανουαρίου 1999 και 9 Φεβρουαρίου 2000.

2) Ακυρώνει το άρθρο 2, στοιχείο στ', της αποφάσεως C(2008) 2626 τελικό, καθόσον καθορίζει το ύψος του προστίμου σε 9 900 000 ευρώ.

3) Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.

[...]»

18 Στη σκέψη 247 της αποφάσεως Aragonesas, σκέψη 17 ανωτέρω (EU:T:2011:621), το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι «πρέπει να γίνει δεκτό το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου ως μερικώς βάσιμο, καθόσον η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη καταλήγοντας με την [...] απόφαση [του 2008] στο συμπέρασμα ότι η [Aragonesas] μετείχε στην επίμαχη παράβαση, αφενός, μεταξύ 16 Δεκεμβρίου 1996 και 27 Ιανουαρίου 1998 και, αφετέρου, μεταξύ 1ης Ιανουαρίου 1999 και 9 Φεβρουαρίου 2000».

19 Στη σκέψη 258 της αποφάσεως Aragonesas, σκέψη 17 ανωτέρω (EU:T:2011:621), το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι, λαμβανομένων υπόψη των συμπερασμάτων που είχαν εκτεθεί στη σκέψη 247 της εν λόγω αποφάσεως, «πρέπει να κριθεί βάσιμο [...] το δεύτερο σκέλος του δευτέρου λόγου, το οποίο στηρίζεται στο ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε σφάλμα εκτιμήσεως όσον αφορά τον υπολογισμό της διάρκειας της συμμετοχής της προσφεύγουσας στην παράβαση».

20 Στη σκέψη 302 της αποφάσεως Aragonesas, σκέψη 17 ανωτέρω (EU:T:2011:621), το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, όσον αφορά τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, ότι έπρεπε «να γίνει μερικώς δεκτός ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως, καθόσον η διάρκεια της παραβάσεως που διέπραξε η προσφεύγουσα, όπως την έλαβε υπόψη η Επιτροπή για τον υπολογισμό του προστίμου που της επέβαλε, [ήταν] εσφαλμένη».

21 Στη σκέψη 303 της αποφάσεως Aragonesas, σκέψη 17 ανωτέρω (EU:T:2011:621), το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι έπρεπε «να γίνει μερικώς δεκτό το αίτημα ακυρώσεως της [...] αποφάσεως [του 2008], καθόσον, αφενός, η Επιτροπή με αυτήν [συνήγαγε], στο άρθρο 1, συμμετοχή της [Aragonesas] στην παράβαση μεταξύ 16 Δεκεμβρίου 1996 και 27 Ιανουαρίου 1998 και μεταξύ 1ης Ιανουαρίου 1999 και 9 Φεβρουαρίου 2000 και, αφετέρου, η Επιτροπή [καθόρισε], στο άρθρο 2, το πρόστιμο σε 9 900 000 ευρώ».

22 Τέλος, στη σκέψη 307 της αποφάσεως Aragonesas, σκέψη 17 ανωτέρω (EU:T:2011:621), το Γενικό Δικαστήριο υπενθύμισε ιδίως ότι η Επιτροπή υποχρεούνταν να συμμορφωθεί προς τα κριθέντα με τη σκέψη 303 της εν λόγω αποφάσεως.

23 Με την απόφαση της 25ης Οκτωβρίου 2011, Uralita κατά Επιτροπής, (T-349/08, στο εξής: απόφαση Uralita, EU:T:2011:622), το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή της προσφεύγουσας στο σύνολό της ως αβάσιμη.

24 Με έγγραφο της 5ης Δεκεμβρίου 2011, η Επιτροπή ενημέρωσε την προσφεύγουσα και την Aragonesas για τις ενέργειες στις οποίες προετίθετο να προβεί κατόπιν της αποφάσεως Aragonesas, σκέψη 17 ανωτέρω (EU:T:2011:621). Ειδικότερα, όσον αφορά την Aragonesas, ανέφερε ότι είχε την πρόθεση να προτείνει στο Σώμα των Επιτρόπων να της επιβληθεί πρόστιμο του οποίου το ποσό θα υπολογιζόταν εκ νέου κατ' εφαρμογήν του άρθρου 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003, λαμβανομένου υπόψη του χρονικού διαστήματος της παραβάσεως που επιβεβαιώθηκε με την απόφαση Aragonesas, σκέψη 17 ανωτέρω (EU:T:2011:621). Όσον αφορά την προσφεύγουσα, η Επιτροπή ανέφερε ότι, μολονότι το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε με την απόφαση Uralita, σκέψη 23 ανωτέρω (EU:T:2011:622), την προσφυγή της στο σύνολό της με αποτέλεσμα τη διατήρηση του προστίμου που της είχε επιβληθεί με την απόφαση του 2008, είχε εντούτοις την πρόθεση να προτείνει στο Σώμα των Επιτρόπων, αφενός, να τροποποιηθεί το χρονικό διάστημα της συμμετοχής της στην παράβαση ώστε να συμπίπτει με εκείνο που έγινε δεκτό για την Aragonesas και, αφετέρου, ως συνέπεια της τροποποιήσεως αυτής, να μειώσει το ποσό του προστίμου που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα αλληλεγγύως με την Aragonesas. Μαζί

με το έγγραφο της 5ης Δεκεμβρίου 2011, η Επιτροπή απηύθυνε τόσο στην προσφεύγουσα όσο και στην Aragonesas αίτηση παροχής πληροφοριών προκειμένου να προβεί στην τελική διατύπωση της προτάσεώς της προς το Σώμα των Επιτρόπων.

25 Με επιστολή της 19ης Δεκεμβρίου 2011, σε απάντηση του εγγράφου της 5ης Δεκεμβρίου 2011, η Aragonesas και η προσφεύγουσα δήλωσαν στην Επιτροπή ότι, μολονότι δεν συμμερίζονταν τις απόψεις της ως προς τις αναγκαίες ενέργειες έναντι της δεύτερης κατόπιν της αποφάσεως Aragonesas, σκέψη 17 ανωτέρω (EU:T:2011:621), εντούτοις, απαντούσαν στην αίτηση παροχής πληροφοριών, προκειμένου να επιστραφεί τουλάχιστον μέρος του προστίμου που τους είχε επιβληθεί αλληλεγγύως με την απόφαση του 2008. Διευκρίνιζαν δε ότι η εν λόγω επιστολή δεν επηρέαζε τα δικαιώματά τους.

26 Με επιστολή της 23ης Ιανουαρίου 2012 η προσφεύγουσα, πρώτον, ενημέρωσε την Επιτροπή ότι η Aragonesas είχε παύσει να υπάρχει από την 31η Μαΐου 2010, κατόπιν της συγχωνεύσεώς της με την Ercros. Δεύτερον, δήλωσε ότι, μολονότι η Aragonesas παρέμενε αλληλεγγύως υπεύθυνη για την επίμαχη παράβαση ως προς την περίοδο την οποία δεν αφορούσε η ακυρωτική απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου επί της υποθέσεως Aragonesas, σκέψη 17 ανωτέρω (EU:T:2011:621), εντούτοις κατ' εφαρμογήν της συμβάσεως πωλήσεως μετοχών που είχε συνάψει με την Ercros, η προσφεύγουσα αναλάμβανε η ίδια εξ ολοκλήρου την οικονομική ευθύνη για την καταβολή του τυχόν προστίμου που θα επιβαλλόταν με τροποποιητική απόφαση της Επιτροπής κατόπιν της εν λόγω αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου καθώς και της αποφάσεως Uralita, σκέψη 23 ανωτέρω (EU:T:2011:622). Στην εν λόγω επιστολή, η προσφεύγουσα ανέφερε τα εξής:

«[…] η Uralita αναγνωρίζει συνεπώς ανεπιφύλακτα την ευθύνη της για την παράβαση για το χρονικό διάστημα από την 28η Ιανουαρίου 1998 έως την 31η Δεκεμβρίου 1998, στο πλαίσιο της διαδικασίας που κίνησε η Επιτροπή στην υπόθεση 38.695 — Χλωρικό νάτριο.

Βάσει των ανωτέρω και λαμβανομένου υπόψη του συμφέροντός της να εκδοθεί τροποποιητική απόφαση και να της επιστραφεί το συντομότερο δυνατόν μέρος του ποσού του προστίμου που καταβλήθηκε προσωρινώς, η Uralita δηλώνει ότι […] αναλαμβάνει την αποκλειστική ευθύνη για την καταβολή του τυχόν προστίμου που θα καθοριστεί με την απόφαση αυτή για το χρονικό διάστημα της παραβάσεως που διαπιστώθηκε με την απόφαση [Aragonesas, σκέψη 17 ανωτέρω (EU:T:2011:621)], ήτοι το χρονικό διάστημα από την 28η Ιανουαρίου 1998 έως την 31η Δεκεμβρίου 1998, και […] αποδέχεται ότι κάθε τροποποιητική απόφαση μπορεί να απευθύνεται αποκλειστικά στην ίδια, χωρίς να είναι αναγκαίες άλλες διατυπώσεις πέραν του εγγράφου της 5ης Δεκεμβρίου 2011 στο οποίο εκτίθεντο τα πραγματικά περιστατικά.»

27 Στις 27 Μαρτίου 2012, η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση C(2012) 1965 τελικό, για την τροποποίηση της απόφασης Ε(2008) 2626 τελικό, της 11ης Ιουνίου 2008, σχετικά με διαδικασία του άρθρου 101 ΣΛΕΕ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ (υπόθεση COMP/38.695 — Χλωρικό νάτριο) (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση). Με την προσβαλλόμενη απόφαση η Επιτροπή, αφού υπενθύμισε το ιστορικό της διαφοράς και ιδίως ότι το Γενικό Δικαστήριο με την απόφαση Uralita, σκέψη 23 ανωτέρω (EU:T:2011:622), απέρριψε στο σύνολό της την προσφυγή που είχε ασκήσει η προσφεύγουσα κατά της αποφάσεως του 2008, διαπίστωσε ότι διατηρούνταν το πρόστιμο ποσού 9 900 000 ευρώ που της είχε επιβληθεί. Εντούτοις, στις αιτιολογικές σκέψεις 8 και 9 της προσβαλλομένης αποφάσεως η Επιτροπή διέλαβε τα εξής:

«(8) Μολονότι το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή ακυρώσεως που άσκησε η Uralita κατά της αποφάσεως [του 2008], εντούτοις η Επιτροπή κρίνει σκόπιμη, λαμβανομένης υπόψη της μερικής ακυρώσεως που αποφασίστηκε με την απόφαση Aragonesas [σκέψη 17 ανωτέρω (EU:T:2011:621)], τη μείωση της διάρκειας του χρονικού διαστήματος της παραβάσεως για την Uralita ώστε να συμπίπτει με εκείνο που έγινε δεκτό με την απόφαση Aragonesas [προπαρατεθείσα], ήτοι το χρονικό διάστημα από 28 Ιανουαρίου 1998 έως την 31η Δεκεμβρίου 1998.

(9) Εξάλλου, λαμβανομένων υπόψη των ιδιαιτεροτήτων της υποθέσεως και ιδίως των δηλώσεων της Uralita με την από 23 Ιανουαρίου 2012 επιστολή της […] και του γεγονότος ότι η Uralita είχε ήδη καταβάλει προσωρινά στην Επιτροπή το σύνολο του ποσού του προστίμου [που επιβλήθηκε με την απόφαση του 2008,] εντός της προβλεπόμενης από την απόφαση αυτή προθεσμίας, η Επιτροπή αποφάσισε να τροποποιήσει την εκδοθείσα και κοινοποιηθείσα στην Uralita απόφαση ως εξής:

α) μειώνοντας τη διάρκεια της συμμετοχής στην παράβαση ώστε αυτή να συμπίπτει με το χρονικό διάστημα μεταξύ της 28ης Ιανουαρίου 1998 και της 31ης Δεκεμβρίου 1998· και

β) ορίζοντας, δυνάμει του άρθρου 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003, πρόστιμο το οποίο αντιστοιχεί στη διάρκεια του τροποποιηθέντος χρονικού διαστήματος της παραβάσεως, για την καταβολή του οποίου υπεύθυνη θα είναι η Uralita.»

28 Η Επιτροπή επιμέτρησε το νέο πρόστιμο που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα με βάση τις ίδιες παραμέτρους που χρησιμοποιήθηκαν στην απόφαση του 2008, με εξαίρεση τον συντελεστή διάρκειας που προσδιορίστηκε σε 0,91 ώστε να αντανακλά τη μικρότερη διάρκεια του χρονικού διαστήματος της παραβάσεως.

29 Όσον αφορά τους δεδουλευμένους τόκους του ποσού του επιβληθέντος με την απόφαση του 2008 αρχικού προστίμου των 9 900 000 ευρώ μετά την προσωρινή καταβολή του από την προσφεύγουσα, η Επιτροπή έκρινε στην αιτιολογική σκέψη 11 της προσβαλλομένης αποφάσεως ότι, «δεδομένου ότι το Γενικό Δικαστήριο επιβεβαίωσε τη συμμετοχή της [προσφεύγουσας] στην παράβαση για την περίοδο από τις 28 Ιανουαρίου 1998 έως τις 31 Δεκεμβρίου 1998, οι τόκοι επί του ποσού του προστίμου που θα πρέπει να επιβληθεί στην [προσφεύγουσα] σύμφωνα με την παρούσα απόφαση […] ανήκουν στην Επιτροπή και, επομένως, παρακρατούνται από αυτήν».

30 Οι ουσιαστικές διατάξεις της προσβαλλομένης αποφάσεως έχουν ως εξής:

«Άρθρο 1

Η απόφαση [του 2008] τροποποιείται ως εξής:

1) Στο άρθρο 1, το στοιχείο η) αντικαθίσταται από το ακόλουθο κείμενο:

“η) Uralita SA, από τις 28 Ιανουαρίου 1998 έως τις 31 Δεκεμβρίου 1998.”

2) Στο άρθρο 2 παράγραφος 1, το στοιχείο στ) αντικαθίσταται από το ακόλουθο κείμενο:

“στ) Uralita SA: 4 231 000 ευρώ.”

Άρθρο 2

Οι δεδουλευμένοι τόκοι επί του ποσού των 4 231 000 ευρώ, δεδομένου ότι το πρόστιμο καταβλήθηκε προσωρινά στις 16 Σεπτεμβρίου 2008, ανήκουν στην Επιτροπή και παρακρατούνται από αυτήν.

Άρθρο 3

Η παρούσα απόφαση απευθύνεται στην:

Uralita […]».

31 Στις 3 Απριλίου 2012, η Επιτροπή επέστρεψε στην προσφεύγουσα ποσό 5 981 569 ευρώ. Το ποσό αυτό αντιστοιχεί στη διαφορά μεταξύ του προστίμου 9 900 000 ευρώ που επιβλήθηκε με την απόφαση του 2008 (στο εξής: αρχικό πρόστιμο) και του προστίμου 4 231 000 ευρώ που επιβλήθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση, προσαυξημένη με τόκους από την ημερομηνία προσωρινής καταβολής του αρχικού προστίμου.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

32 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 5 Ιουνίου 2012, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

33 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει το άρθρο 1, παράγραφος 2, της προσβαλλομένης αποφάσεως καθόσον της επιβάλλει πρόστιμο 4 231 000 ευρώ·

— να ακυρώσει το άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

34 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

35 Προς στήριξη της προσφυγής, η προσφεύγουσα προβάλλει δύο λόγους ακυρώσεως. Ο πρώτος στηρίζεται σε παράβαση του άρθρου 25, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 1/2003. Ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως αφορά παράβαση του άρθρου 266 ΣΛΕΕ.

36 Η Επιτροπή αμφισβητεί το βάσιμο αμφοτέρων των λόγων ακυρώσεως που προβάλλει η προσφεύγουσα. Κατ' αρχάς, υποστηρίζει κατ' ουσίαν ότι η προσφυγή, καθόσον στηρίζεται στον πρώτο λόγο ακυρώσεως, είναι απαράδεκτη, επειδή η προσφεύγουσα δεν έχει έννομο συμφέρον για την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

Επί του παραδεκτού

37 Η Επιτροπή αμφισβητεί το παραδεκτό της «προσφυγής που άσκησε η [προσφεύγουσα], ως προς τον πρώτο λόγο ακυρώσεως». Ειδικότερα, πρώτον, υποστηρίζει κατ' ουσίαν, αφενός, ότι στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Uralita, σκέψη 23 ανωτέρω (EU:T:2011:622), η προσφεύγουσα δεν προέβαλε λόγο ακυρώσεως στηριζόμενο σε παράβαση του άρθρου 25, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 1/2003 ούτε αμφισβήτησε το χρονικό διάστημα της συμμετοχής της Aragonesas στην επίμαχη παράβαση και, αφετέρου, ότι, κατόπιν της αποφάσεως Uralita, σκέψη 23 ανωτέρω (EU:T:2011:622), δεδομένου ότι δεν ασκήθηκε αίτηση αναιρέσεως κατά αυτής, η απόφαση του 2008 κατέστη απρόσβλητη έναντι της προσφεύγουσας, καθόσον της επιβάλλει πρόστιμο 9 900 000 ευρώ. Η Επιτροπή προσθέτει ότι, βάσει της νομολογίας, δεν είχε υποχρέωση να επεκτείνει και στην προσφεύγουσα τα αποτελέσματα της αποφάσεως Aragonesas, σκέψη 17 ανωτέρω (EU:T:2011:621), με την οποία ακυρώθηκε μερικώς η απόφαση του 2008. Κατά συνέπεια, καθόσον η προσβαλλόμενη απόφαση δεν αντικαθιστά αλλά απλώς τροποποιεί την απόφαση του 2008, αφενός μεν, ο λόγος ακυρώσεως με τον οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 25, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του

κανονισμού 1/2003 είναι όψιμος και, άρα, απαράδεκτος, αφετέρου δε, ακόμη και αν ακυρωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση, η προσφεύγουσα δεν θα αντλήσει κανένα όφελος από την ακύρωση αυτή, δεδομένου ότι θα αναβιώσει η απόφαση του 2008 και, κατ' αυτόν τον τρόπο, το εις βάρος της πρόστιμο θα είναι υψηλότερο εκείνου που της επιβλήθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση. Κατά συνέπεια, η προσφεύγουσα δεν έχει έννομο συμφέρον να ζητήσει την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

38 Η Επιτροπή υποστηρίζει, δεύτερον, ότι, κατά πρώτον, με την από 19 Δεκεμβρίου 2011 επιστολή της, η προσφεύγουσα, αφενός, δήλωσε ρητώς ότι αναλάμβανε η ίδια εξ ολοκλήρου την ευθύνη για την καταβολή του τυχόν προστίμου που θα επιβαλλόταν για το χρονικό διάστημα μεταξύ της 28ης Ιανουαρίου και της 31ης Δεκεμβρίου 1998 και, αφετέρου, ότι είχε συμφέρον να εκδοθεί το συντομότερο δυνατόν τροποποιητική απόφαση της αποφάσεως του 2008 και ότι, κατά δεύτερον, η προσφεύγουσα δεν επικαλέστηκε παράβαση του άρθρου 25, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 1/2003 κατά τη διάρκεια της σχετικής με την προσβαλλόμενη απόφαση διοικητικής διαδικασίας. Συνεπώς, η προσφεύγουσα δεν μπορεί πλέον να δικαιολογήσει έννομο συμφέρον για την ακύρωση της τροποποιητικής αποφάσεως.

39 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει κατ' ουσίαν ότι, λαμβανομένων υπόψη, αφενός, του αντικειμένου της προσφυγής της, που είναι το αίτημα μερικής ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως καθόσον με το άρθρο 1, παράγραφος 2, αυτής της επιβάλλεται πρόστιμο 4 231 000 ευρώ, και, αφετέρου, των εννόμων συνεπειών που έχει ως προς την ίδια η απόφαση Aragonesas, σκέψη 17 ανωτέρω (EU:T:2011:621), έχει έννομο συμφέρον να ζητήσει την ακύρωση της εν λόγω προσβαλλομένης αποφάσεως. Το συμφέρον αυτό δεν αναιρείται από τις δηλώσεις στις οποίες προέβη με την από 23 Ιανουαρίου 2012 επιστολή της.

40 Επισημαίνεται κατ' αρχάς ότι, απαντώντας σε ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση με την οποία κλήθηκε να διευκρινίσει το περιεχόμενο του προβαλλόμενου λόγου απαραδέκτου, η Επιτροπή δήλωσε ότι ο λόγος αυτός απαραδέκτου αφορούσε τον πρώτο λόγο ακυρώσεως. Ο λόγος απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή πρέπει να εξεταστεί λαμβανομένης υπόψη της διευκρινίσεως αυτής.

41 Συναφώς, όσον αφορά το παραδεκτό προσφυγής ακυρώσεως, κατά πάγια νομολογία, η ασκούμενη από φυσικό ή νομικό πρόσωπο προσφυγή είναι παραδεκτή μόνον αν ο προσφεύγων έχει έννομο συμφέρον για την ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως. Τούτο προϋποθέτει ότι η ακύρωση της ως άνω πράξεως είναι ικανή, ως εκ του αποτελέσματός της, να προσπορίσει όφελος στον προσφεύγοντα (βλ., επ' αυτού, αποφάσεις της 13ης Ιουλίου 2000, Κοινοβούλιο κατά Richard, C-174/99 P, Συλλογή, EU:C:2000:412, σκέψη 33· της 10ης Σεπτεμβρίου 2009, Akzo Nobel κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-97/08 P, Συλλογή, EU:C:2009:536, σκέψη 33 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και της 28ης Σεπτεμβρίου 2004, MCI κατά Επιτροπής, T-310/00, Συλλογή, EU:T:2004:275, σκέψη 44 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

42 Εν προκειμένω, επισημαίνεται ότι η Επιτροπή υποστηρίζει κατ' ουσίαν ότι η προσφεύγουσα δεν έχει έννομο συμφέρον για την ακύρωση του άρθρου 1, παράγραφος 2, της προσβαλλομένης αποφάσεως κατ' αποδοχήν του πρώτου λόγου ακυρώσεως με τον οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 25, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 1/2003. Κατά συνέπεια, πρέπει να εξεταστεί υπό το πρίσμα της προαναφερθείσας νομολογίας ο λόγος απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή κατά του πρώτου λόγου ακυρώσεως.

43 Πρώτον, επισημαίνεται ότι η Επιτροπή, εκδίδοντας την προσβαλλόμενη απόφαση, αποφάσισε, όπως προκύπτει από τις αιτιολογικές σκέψεις 8 και 9 της αποφάσεως αυτής, να τροποποιήσει την απόφαση του 2008 προκειμένου να επεκτείνει στην προσφεύγουσα τα αποτελέσματα της αποφάσεως Aragonesas, σκέψη 17 ανωτέρω (EU:T:2011:621). Προς τούτο, αποφάσισε, αφενός, με το άρθρο 1, παράγραφος 1, της προσβαλλομένης αποφάσεως τη μείωση του χρονικού διαστήματος για το οποίο προσάφθηκε παράβαση στην προσφεύγουσα με την απόφαση του 2008, προκειμένου, όπως προκύπτει

από την αιτιολογική σκέψη 8 της προσβαλλομένης αποφάσεως, να συμπίπτει με αυτό που έγινε δεκτό στην απόφαση Aragonesas, σκέψη 17 ανωτέρω (EU:T:2011:621), και, αφετέρου, με το άρθρο 1, παράγραφος 2, της προσβαλλομένης αποφάσεως, τη μείωση του ποσού του προστίμου που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα με την απόφαση του 2008, προκειμένου, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 9, στοιχείο β′, της προσβαλλομένης αποφάσεως, το ποσό αυτό να αντιστοιχεί στη διάρκεια του τροποποιηθέντος χρονικού διαστήματος της παραβάσεως.

44 Δεύτερον, από τη διαπίστωση που εκτέθηκε στη σκέψη 43 ανωτέρω προκύπτει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση της οποίας η προσφεύγουσα είναι αποδέκτης είναι βλαπτική για την ίδια, καθόσον με την απόφαση αυτή, αφενός, της προσάπτεται συμμετοχή στην παράβαση την οποία αφορούσε η απόφαση του 2008 για διαφορετικό χρονικό διάστημα και, αφετέρου, της επιβάλλεται πρόστιμο διαφορετικού ποσού σε σύγκριση με εκείνο που της επιβλήθηκε με την απόφαση του 2008. Με τον πρώτο όμως λόγο ακυρώσεως η προσφεύγουσα ζητεί την ακύρωση του άρθρου 1, παράγραφος 2, της προσβαλλομένης αποφάσεως, καθόσον η Επιτροπή της επέβαλε πρόστιμο μετά τη συμπλήρωση της παραγραφής που προβλέπει το άρθρο 25, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 1/2003. Ουδόλως η προσφεύγουσα αμφισβητεί τη νομιμότητα του άρθρου 1, παράγραφος 1, της προσβαλλομένης αποφάσεως καθόσον με αυτό καθορίζεται πλέον η διάρκεια της προσαπτόμενης σε αυτή παραβάσεως.

45 Τρίτον, δεν αμφισβητείται ότι η επίμαχη εν προκειμένω παράβαση είναι ενιαία και διαρκής. Κατά συνέπεια, σύμφωνα με το άρθρο 25, παράγραφος 2, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 1/2003, η παραγραφή που προβλέπει το άρθρο 25, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του εν λόγω κανονισμού, άρχισε από την ημέρα παύσεως της παραβάσεως. Στην υπό κρίση υπόθεση, ενώ το χρονικό διάστημα για το οποίο προσάπτεται παράβαση στην προσφεύγουσα με την απόφαση του 2008 έληγε στις 9 Φεβρουαρίου 2000, από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι το νέο χρονικό διάστημα για το οποίο προσάπτεται παράβαση στην προσφεύγουσα με την εν λόγω απόφαση λήγει σε προγενέστερο χρονικό σημείο, ήτοι, όπως συνομολόγησαν οι διάδικοι απαντώντας σε ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, στις 31 Δεκεμβρίου 1998.

46 Κατά συνέπεια, η Επιτροπή, εφόσον, τροποποιώντας την αρχική διάρκεια της παραβάσεως που προσαπτόταν με την απόφαση του 2008 στην προσφεύγουσα, όρισε νέα ημερομηνία από την οποία αρχίζει η παραγραφή που προβλέπει το άρθρο 25, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 1/2003, κακώς προσάπτει στην προσφεύγουσα ότι προβάλλει προς στήριξη της προσφυγής τον πρώτο λόγο ακυρώσεως σχετικά με παράβαση του εν λόγω άρθρου, μολονότι δεν τον είχε προβάλει στο πλαίσιο της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Uralita, σκέψη 23 ανωτέρω (EU:T:2011:622).

47 Τέταρτον, δεν μπορεί να ευδοκιμήσει το επιχείρημα της Επιτροπής ότι η προσφεύγουσα δεν θα είχε όφελος από την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως, καθόσον το άρθρο 2, στοιχείο στ′, της αποφάσεως του 2008 θα συνέχιζε να ισχύει κατά το μέτρο που της επιβάλλει πρόστιμο 9 900 000 ευρώ, δεδομένου ότι η απόφαση αυτή έχει καταστεί απρόσβλητη έναντι της προσφεύγουσας. Ειδικότερα, χωρίς να απαιτείται να κριθεί εάν η Επιτροπή είχε υποχρέωση να επεκτείνει στην προσφεύγουσα τα αποτελέσματα της αποφάσεως Aragonesas, σκέψη 17 ανωτέρω (EU:T:2011:621), όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 43 ανωτέρω από την αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι η Επιτροπή αποφάσισε να μειώσει τη διάρκεια του χρονικού διαστήματος για το οποίο προσαπτόταν με την απόφαση του 2008 παράβαση στην προσφεύγουσα.

48 Κατά συνέπεια, αν το Γενικό Δικαστήριο δεχθεί τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, δεδομένου ότι ο λόγος ακυρώσεως αυτός βάλλει μόνο κατά του άρθρου 1, παράγραφος 2, της προσβαλλομένης αποφάσεως, η απόφαση αυτή θα ακυρωθεί μερικώς, μόνον κατά το μέτρο που καθορίζει νέο ποσό για το πρόστιμο που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα με την απόφαση του 2008, και όχι κατά το μέτρο που καθορίζει νέο χρονικό διάστημα για το οποίο προσάπτεται παράβαση στην προσφεύγουσα και βάσει του οποίου εκτιμάται αν η εξουσία της Επιτροπής να επιβάλει πρόστιμο έχει υποκύψει σε παραγραφή. Κατά συνέπεια, δεν συντρέχει λόγος να γίνει δεκτό, προκειμένου να κριθεί το παραδεκτό του πρώτου λόγου

ακυρώσεως, ότι τυχόν απόφαση περί μερικής ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, κατ' αποδοχήν του λόγου αυτού, θα συνεπαγόταν την αναβίωση του προστίμου που επέβαλε η Επιτροπή στην προσφεύγουσα με την απόφαση του 2008, λαμβανομένης υπόψη της υποχρεώσεως που υπέχει η Επιτροπή να λάβει όλα τα αναγκαία μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της παρούσας αποφάσεως κατ' εφαρμογήν του άρθρου 266 ΣΛΕΕ, όσον αφορά ιδίως την εξουσία της να επιβάλει στην προσφεύγουσα πρόστιμο για το νέο χρονικό διάστημα της παραβάσεως όπως αυτό καθορίστηκε με το άρθρο 1, παράγραφος 1, της προσβαλλομένης αποφάσεως (βλ. απόφαση CAS Succhi di Frutta κατά Επιτροπής, T-191/96 και T-106/97, Συλλογή, EU:T:1999:256, σκέψη 62 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

49 Ως εκ τούτου, η μερική ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως κατ' αποδοχήν του πρώτου λόγου ακυρώσεως θα προσπόριζε στην προσφεύγουσα όφελος κατά την έννοια της νομολογίας που παρατέθηκε στη σκέψη 41 ανωτέρω. Πρέπει συνεπώς να γίνει δεκτό ότι ο πρώτος λόγος ακυρώσεως είναι παραδεκτός.

50 Το συμπέρασμα αυτό δεν μπορεί να αναιρεθεί από το επιχείρημα της Επιτροπής ότι η προσφεύγουσα με την από 19 Δεκεμβρίου 2011 επιστολή της δήλωσε ρητώς ότι η ίδια ήταν αποκλειστικώς υπεύθυνη για την καταβολή του τυχόν προστίμου που θα επιβαλλόταν με τροποποιητική απόφαση της αποφάσεως του 2008 για το νέο χρονικό διάστημα της παραβάσεως που έγινε δεκτό. Ειδικότερα, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η Επιτροπή, από το περιεχόμενο της από 19 Δεκεμβρίου 2011 επιστολής δεν προκύπτει ότι η προσφεύγουσα προέβη σε τέτοια δήλωση. Με την εν λόγω επιστολή, η προσφεύγουσα διατυπώνει τις παρατηρήσεις της όσον αφορά τις ενέργειες στις οποίες η Επιτροπή είχε την πρόθεση να προβεί κατόπιν των αποφάσεων Aragonesas, σκέψη 17 ανωτέρω (EU:T:2011:621), και Uralita, σκέψη 23 ανωτέρω (EU:T:2011:622), ιδίως ως προς την προς αυτήν επιστροφή μέρους τουλάχιστον του ποσού του αρχικού προστίμου.

51 Αντιθέτως, διαπιστώνεται ότι η προσφεύγουσα ενημέρωσε την Επιτροπή με την από 23 Ιανουαρίου 2012 επιστολή της ότι αναλάμβανε η ίδια εξ ολοκλήρου την οικονομική ευθύνη για την καταβολή του τυχόν προστίμου που θα επιβαλλόταν με τροποποιητική απόφαση της αποφάσεως του 2008, η οποία θα εκδιδόταν κατόπιν, αφενός, της αποφάσεως Aragonesas, σκέψη 17 ανωτέρω (EU:T:2011:621), και, αφετέρου, της αποφάσεως Uralita, σκέψη 23 ανωτέρω (EU:T:2011:622).

52 Εντούτοις, κατά τη νομολογία, μολονότι η εκ μέρους επιχειρήσεως ρητή ή σιωπηρή αναγνώριση πραγματικών ή νομικών στοιχείων κατά την ενώπιον της Επιτροπής διοικητική διαδικασία ενδέχεται να συνιστά συμπληρωματικό αποδεικτικό στοιχείο κατά την εκτίμηση του βασίμου ένδικης προσφυγής, δεν μπορεί να συρρικνώνει αυτό τούτο το δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου το οποίο διαθέτει ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο δυνάμει του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ. Ελλείψει ρητώς προβλεπόμενης προς τούτο νομικής βάσεως, ο περιορισμός αυτός αντιβαίνει στις θεμελιώδεις αρχές της νομιμότητας και του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας. Εξάλλου, επισημαίνεται ότι το δικαίωμα ασκήσεως αποτελεσματικής προσφυγής και το δικαίωμα του ιδιώτη να εκδικασθεί η υπόθεσή του ενώπιον αμερόληπτου δικαστηρίου κατοχυρώνεται από το άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ο οποίος, σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, ΣΕΕ, έχει το ίδιο νομικό κύρος με τις Συνθήκες. Κατά το άρθρο 52, παράγραφος 1, του Χάρτη αυτού, κάθε περιορισμός στην άσκηση των δικαιωμάτων και ελευθεριών που αναγνωρίζονται σ' αυτόν πρέπει να προβλέπεται από τον νόμο (απόφαση της 1ης Ιουλίου 2010, Knauf Gips κατά Επιτροπής, C-407/08 P, Συλλογή, EU:C:2010:389, σκέψεις 90 και 91).

53 Κατά τα λοιπά, διαπιστώνεται ότι στο γεγονός ότι η προσφεύγουσα ενημέρωσε την Επιτροπή με την από 23 Ιανουαρίου 2012 επιστολή της ότι αναλάμβανε η ίδια εξ ολοκλήρου την οικονομική ευθύνη για την καταβολή του τυχόν προστίμου που θα επιβαλλόταν για την επίμαχη παράβαση δεν μπορεί να δοθεί η ερμηνεία ότι η ίδια παραιτήθηκε από την επίκληση των διατάξεων του άρθρου 25, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 1/2003 όσον αφορά την τυχόν παραγραφή της εξουσίας

της Επιτροπής να της επιβάλει το πρόστιμο αυτό. Ειδικότερα, από την εν λόγω επιστολή προκύπτει απλώς ότι η προσφεύγουσα αναλάμβανε η ίδια εξ ολοκλήρου την οικονομική ευθύνη για την καταβολή του τυχόν προστίμου που θα επιβαλλόταν από την Επιτροπή.

54 Εξάλλου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι με την από 19 Δεκεμβρίου 2011 επιστολή της η προσφεύγουσα είχε ρητώς διευκρινίσει ότι η εν λόγω επιστολή δεν επηρέαζε τα δικαιώματά της.

55 Κατά συνέπεια, ούτε το περιεχόμενο της από 19 Δεκεμβρίου 2011 επιστολής ούτε εκείνο της από 23 Ιανουαρίου 2012 επιστολής μπορούν να αντιταχθούν στην προσφεύγουσα για την αμφισβήτηση του παραδεκτού του πρώτου λόγου ακυρώσεως.

56 Κατόπιν όλων των ανωτέρω σκέψεων, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος ο λόγος απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή κατά του πρώτου λόγου ακυρώσεως και, κατά συνέπεια, να εξεταστεί η ουσία της υπό κρίση υποθέσεως.

Επί της ουσίας

57 Με τον πρώτο λόγο ακυρώσεως η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή, αφενός, ότι παρέβη το άρθρο 25, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 1/2003 επιβάλλοντάς της νέο πρόστιμο μετά τη συμπλήρωση της παραγραφής που ορίζει το άρθρο αυτό και, αφετέρου, ότι υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο αποφασίζοντας με το άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως την παρακράτηση των δεδουλευμένων μετά την προσωρινή καταβολή του αρχικού προστίμου τόκων για το τμήμα του ποσού του προστίμου αυτού που ήταν ίσο με το νέο ποσό του προστίμου που ορίστηκε με το άρθρο 1, παράγραφος 2, της εν λόγω αποφάσεως.

58 Ειδικότερα, πρώτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, δυνάμει του άρθρου 1, παράγραφος 1, της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή μείωσε τη διάρκεια του χρονικού διαστήματος της παραβάσεως για την Uralita, ώστε να συμπίπτει με εκείνο που δέχθηκε το Γενικό Δικαστήριο με την απόφαση Aragonesas, σκέψη 17 ανωτέρω (EU:T:2011:621), ήτοι το χρονικό διάστημα από την 28η Ιανουαρίου έως την 31η Δεκεμβρίου 1998.

59 Κατ' αρχάς, δεδομένου ότι σύμφωνα με το άρθρο 25, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003 η επίμαχη παράβαση χαρακτηρίστηκε διαρκής, η πενταετής παραγραφή άρχισε στις 31 Δεκεμβρίου 1998.

60 Εν συνεχεία, ούτε η αίτηση επιεικούς μεταχειρίσεως που υπέβαλε η ΕΚΑ στις 28 Μαρτίου 2003 ούτε η απόφαση της 30ής Σεπτεμβρίου 2003 με την οποία η Επιτροπή τής παρέσχε, κατ' εφαρμογήν του σημείου 15 της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας, απαλλαγή από το πρόστιμο υπό όρους αποτελούν λόγους διακοπής της προθεσμίας παραγραφής κατά το άρθρο 25, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003. Εξάλλου, η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι από την πρακτική που ακολουθεί η Επιτροπή στις αποφάσεις που εκδίδει βάσει της εν λόγω ανακοινώσεως προκύπτει ότι θεωρεί ως πράξη που διακόπτει την παραγραφή την πρώτη αίτηση παροχής πληροφοριών. Έτσι, στην αιτιολογική σκέψη 492 της αποφάσεως του 2008, η Επιτροπή έκρινε ότι η πρώτη αίτηση παροχής πληροφοριών, την οποία απηύθυνε στις 10 Σεπτεμβρίου 2004, ήταν γεγονός δυνάμενο να διακόψει την παραγραφή στην επίμαχη υπόθεση. Η ως άνω πρακτική κωλύει την εκ μέρους της Επιτροπής επίκληση άλλου είδους πράξεως, όπως η απόφαση περί απαλλαγής υπό όρους, ως πράξεως που διακόπτει την παραγραφή.

61 Τέλος, ελλείψει οποιουδήποτε άλλου γεγονότος που να τη διακόπτει, η παραγραφή που ορίζει το άρθρο 25, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 1/2003 συμπληρώθηκε στις 31 Δεκεμβρίου 2003.

62 Κατά συνέπεια, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή επέβαλε με το άρθρο 1, παράγραφος 2, της προσβαλλομένης αποφάσεως πρόστιμο για τη διάρκεια της παραβάσεως που διαπιστώνεται με το άρθρο 1, παράγραφος 1, της ίδιας αποφάσεως κατά παράβαση του άρθρου 25, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 1/2003.

63 Δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή, δεδομένου ότι δεν είχε πλέον εξουσία, λόγω συμπληρώσεως της παραγραφής, να της επιβάλει νέο πρόστιμο, δεν μπορούσε νομίμως με το άρθρο 2 της εν λόγω αποφάσεως να αποφασίσει την παρακράτηση των δεδουλευμένων, μετά την προσωρινή καταβολή του αρχικού προστίμου, τόκων για το τμήμα του ποσού του προστίμου αυτού που ήταν ίσο με το νέο ποσό του προστίμου που ορίστηκε με το άρθρο 1, παράγραφος 2, της εν λόγω αποφάσεως, ήτοι για ποσό 4 231 000 ευρώ.

64 Τρίτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κατ' αρχάς, με το υπόμνημα απαντήσεως ότι, για να κριθεί αν η Επιτροπή είχε εξουσία, βάσει των διατάξεων του άρθρου 25 του κανονισμού 1/2003, να της επιβάλει πρόστιμο και, κατά συνέπεια, να αποφασίσει την παρακράτηση των δεδουλευμένων μετά την προσωρινή καταβολή του αρχικού προστίμου τόκων για το τμήμα του ποσού του προστίμου αυτού που ήταν ίσο με το νέο ποσό του προστίμου που ορίστηκε με το άρθρο 1, παράγραφος 2, της προσβαλλομένης αποφάσεως, πρέπει να εξεταστεί αν η μερική ακύρωση της αποφάσεως του 2008 με την απόφαση Aragonesas, σκέψη 17 ανωτέρω (EU:T:2011:621), παρήγαγε αποτελέσματα έναντι της προσφεύγουσας. Επί του ζητήματος αυτού, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι, καθόσον κρίθηκε αλληλεγγύως υπεύθυνη για την επίμαχη παράβαση που οφείλεται αποκλειστικά στη συμπεριφορά της Aragonesas, μόνο λόγω της ασκήσεως αποφασιστικής σημασίας επιρροής επί της εταιρίας αυτής και της υποκαταστάσεώς της στα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις της EIA, η μερική ακύρωση της αποφάσεως του 2008 με την απόφαση Aragonesas, σκέψη 17 ανωτέρω (EU:T:2011:621), παρήγαγε αποτελέσματα έναντι αυτής. Κατά συνέπεια, πρέπει να ισχύσει υπέρ της τυχόν παραγραφή του ενιαίου προστίμου που επιβλήθηκε αλληλεγγύως στην ίδια και την Aragonesas.

65 Εν συνεχεία, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, δεδομένου ότι το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε με την απόφαση Aragonesas, σκέψη 17 ανωτέρω (EU:T:2011:621), στο σύνολό του το πρόστιμο που είχε επιβληθεί με την απόφαση του 2008 στην ίδια αλληλεγγύως με την Aragonesas, η Επιτροπή τής επέβαλε με την προσβαλλόμενη απόφαση νέο πρόστιμο. Κατά συνέπεια, η προσβαλλόμενη απόφαση υπόκειται στο σύνολο των κανόνων παραγραφής που προβλέπει το άρθρο 25 του κανονισμού 1/2003.

66 Τέλος, ακόμα και αν γίνει δεκτό ότι η παραγραφή διακόπηκε από την έκδοση της αποφάσεως της Επιτροπής της 30ής Σεπτεμβρίου 2003 περί παροχής απαλλαγής υπό όρους στην ΕΚΑ και ληφθεί υπόψη η αναστολή της παραγραφής που προβλέπει το άρθρο 25, παράγραφος 6, του κανονισμού 1/2003, η επιβολή του προστίμου έγινε μετά την παρέλευση της μέγιστης δεκαετούς παραγραφής που προβλέπει το άρθρο 25, παράγραφος 5, του ίδιου κανονισμού.

67 Η Επιτροπή αμφισβητεί το σύνολο των επιχειρημάτων που προβάλλονται στο πλαίσιο του πρώτου λόγου ακυρώσεως.

68 Το Γενικό Δικαστήριο διαπιστώνει κατ' αρχάς ότι ο πρώτος λόγος ακυρώσεως στηρίζεται σε δύο αιτιάσεις με τις οποίες προβάλλεται πλάνη περί το δίκαιο. Όσον αφορά τη δεύτερη αιτίαση, από το δικόγραφο της προσφυγής προκύπτει ότι η προσφεύγουσα δεν προσδιόρισε τον κανόνα δικαίου τον οποίο κατά την άποψή της παρέβη η Επιτροπή αποφασίζοντας με το άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως την παρακράτηση των δεδουλευμένων μετά την προσωρινή καταβολή του αρχικού προστίμου τόκων για το τμήμα του ποσού του προστίμου αυτού που ήταν ίσο με το νέο ποσό του προστίμου που ορίστηκε με το άρθρο 1, παράγραφος 2, της εν λόγω αποφάσεως.

69 Εντούτοις, επισημαίνεται εκ προοιμίου ότι με τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 266 ΣΛΕΕ επειδή, κατ' ουσίαν, αποφασίζοντας, με το άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως, την παρακράτηση του ποσού του νέου προστίμου που της

επέβαλε καθώς και των τόκων του εν λόγω ποσού μετά την προσωρινή καταβολή του αρχικού προστίμου, δεν συμμορφώθηκε πλήρως με την απόφαση Aragonesas, σκέψη 17 ανωτέρω (EU:T:2011:621).

70 Η προσφεύγουσα, απαντώντας σε ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση σχετικά με το περιεχόμενο του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, αναγνώρισε, όπως σημειώθηκε στα πρακτικά της επ' ακροατηρίου συζητήσεως, ότι το άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως αφορούσε μόνο τους δεδουλευμένους τόκους του νέου ποσού του προστίμου που ορίστηκε με το άρθρο 1, παράγραφος 2, της εν λόγω αποφάσεως. Κατά συνέπεια, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως έχει την έννοια ότι η προσφεύγουσα αμφισβητεί μόνο την απόφαση της Επιτροπής, στο άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως, να παρακρατήσει τους δεδουλευμένους μετά την προσωρινή καταβολή του αρχικού προστίμου τόκους για το τμήμα του ποσού του προστίμου αυτού που ήταν ίσο με το νέο ποσό του προστίμου που ορίστηκε με το άρθρο 1, παράγραφος 2, της εν λόγω αποφάσεως.

71 Κατόπιν των προεκτεθέντων, διαπιστώνεται ότι η δεύτερη αιτίαση που προβάλλεται προς στήριξη του πρώτου λόγου ακυρώσεως ταυτίζεται κατά περιεχόμενο με όσα προβάλλει η προσφεύγουσα στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου ακυρώσεως ο οποίος αφορά παράβαση του άρθρου 266 ΣΛΕΕ. Συνεπώς, κατ' αρχάς η δεύτερη αιτίαση του πρώτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να ερμηνευθεί υπό το πρίσμα του δεύτερου λόγου ακυρώσεως και ως εκ τούτου να γίνει δεκτό ότι, με την εν λόγω αιτίαση, η προσφεύγουσα προβάλλει παράβαση του άρθρου 266 ΣΛΕΕ. Εν συνεχεία, λαμβανομένης υπόψη της ταυτότητας του αντικειμένου τους, καθόσον με αμφότερους ζητείται η διαπίστωση παραβάσεως του άρθρου 266 ΣΛΕΕ, η δεύτερη αιτίαση του πρώτου λόγου ακυρώσεως και ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να εξεταστούν από κοινού. Τέλος, από τη διατύπωση του πρώτου λόγου ακυρώσεως προκύπτει κατ' ουσίαν ότι το δεύτερο σκέλος του εν λόγω λόγου ακυρώσεως στηρίζεται στη διαπίστωση του βασίμου του πρώτου σκέλους. Ειδικότερα, κατά την προσφεύγουσα, μόνον εάν η Επιτροπή δεν είχε πλέον εξουσία, λόγω συμπληρώσεως της παραγραφής, να της επιβάλει νέο πρόστιμο θα ήταν παράνομη η εκ μέρους της Επιτροπής παρακράτηση των δεδουλευμένων, μετά την προσωρινή καταβολή του αρχικού προστίμου, τόκων για το τμήμα του ποσού του προστίμου αυτού που ήταν ίσο με το νέο ποσό του προστίμου που επιβλήθηκε με το άρθρο 1, παράγραφος 2, της προσβαλλομένης αποφάσεως. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι τόσο ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως όσο και η δεύτερη αιτίαση του πρώτου λόγου ακυρώσεως στηρίζονται στην προηγούμενη διαπίστωση εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου του βασίμου του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως.

72 Σημειώνεται ότι με την πρώτη αιτίαση του πρώτου λόγου ακυρώσεως με την οποία προβάλλεται παράβαση του άρθρου 25, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 1/2003 ζητείται από το Γενικό Δικαστήριο να διαπιστώσει ότι η Επιτροπή δεν είχε πλέον την εξουσία να επιβάλει πρόστιμο στην προσφεύγουσα λόγω συμπληρώσεως της παραγραφής.

73 Επισημαίνεται, πρώτον, ότι το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως στηρίζεται στην παραδοχή ότι με την απόφαση Aragonesas, σκέψη 17 ανωτέρω (EU:T:2011:621), το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε στο σύνολό του το άρθρο 2, στοιχείο στ', της αποφάσεως του 2008, και ότι, ως εκ τούτου, η Επιτροπή με την προσβαλλόμενη απόφαση εξέδωσε νέα απόφαση περί επιβολής προστίμου στην προσφεύγουσα.

74 Η παραδοχή αυτή είναι εσφαλμένη. Ειδικότερα, από το σημείο 2 του διατακτικού της αποφάσεως Aragonesas, σκέψη 17 ανωτέρω (EU:T:2011:621), προκύπτει ρητώς ότι το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε το άρθρο 2, στοιχείο στ', της αποφάσεως του 2008 «καθόσον καθορίζει το ύψος του προστίμου σε 9 900 000 ευρώ». Κατά συνέπεια, η ακύρωση του εν λόγω άρθρου της αποφάσεως του 2008 είναι, όπως προκύπτει από τη χρήση του «καθόσον», μερική, δεδομένου ότι περιορίζεται μόνο στο ποσό του οριζόμενου προστίμου και δεν αφορά την απόφαση της Επιτροπής για την επιβολή του προστίμου αυτού.

75 Η ερμηνεία αυτή του άρθρου 2, στοιχείο στ', της αποφάσεως του 2008 επιβεβαιώνεται από τα σημεία του σκεπτικού της αποφάσεως Aragonesas, σκέψη 17 ανωτέρω (EU:T:2011:621), που εκτίθενται στις σκέψεις 247, 258, 302 και 303 της εν λόγω αποφάσεως και παρατέθηκαν στις σκέψεις 18 έως 21 ανωτέρω.

76 Κατά συνέπεια, τόσο από το διατακτικό όσο και από το σκεπτικό της αποφάσεως Aragonesas, σκέψη 17 ανωτέρω (EU:T:2011:621), προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε το άρθρο 2, στοιχείο στ', της αποφάσεως του 2008, μόνο καθόσον η Επιτροπή όρισε με αυτό το ποσό του προστίμου. Το Γενικό Δικαστήριο δεν ακύρωσε το εν λόγω άρθρο καθόσον με αυτό η Επιτροπή αποφάσισε, βάσει των διατάξεων του άρθρου 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003, να επιβάλει πρόστιμο αλληλεγγύως στην Aragonesas και την προσφεύγουσα.

77 Αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η Επιτροπή, με την προσβαλλόμενη απόφαση, δεν εξέδωσε νέα απόφαση περί επιβολής προστίμου σε αυτήν. Ειδικότερα, σκοπός και αποτέλεσμα της εν λόγω αποφάσεως είναι η διατήρηση εν μέρει του προστίμου που είχε επιβληθεί αρχικώς στην προσφεύγουσα με την απόφαση του 2008 ως προς ποσό 4 231 000 ευρώ, δηλαδή το ποσό που αναφέρεται στο άρθρο 1, παράγραφος 1, στοιχείο στ', της προσβαλλομένης αποφάσεως. Κατά συνέπεια, προκειμένου να κριθεί το βάσιμο του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, με το οποίο προβάλλεται ότι η Επιτροπή δεν είχε πλέον εξουσία, λόγω συμπληρώσεως της παραγραφής, να επιβάλει πρόστιμο στην προσφεύγουσα, πρέπει να ληφθεί υπόψη η ημερομηνία κατά την οποία η Επιτροπή αποφάσισε την επιβολή του στην προσφεύγουσα, ήτοι η ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως του 2008, δηλαδή η 11η Ιουνίου 2008, και όχι η ημερομηνία εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως η οποία, όπως προκύπτει από την ίδια, σκοπό είχε να επεκτείνει στην προσφεύγουσα τα αποτελέσματα της αποφάσεως Aragonesas, σκέψη 17 ανωτέρω (EU:T:2011:621).

78 Δεύτερον, όσον αφορά την παραγραφή που ορίζει το άρθρο 25, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 1/2003, υπενθυμίζεται ότι, κατά το εν λόγω άρθρο, σε συνδυασμό με το άρθρο 23, παράγραφος 2, στοιχείο α', του ίδιου κανονισμού, η εξουσία της Επιτροπής να επιβάλλει πρόστιμα στις επιχειρήσεις σε περίπτωση που αυτές, εκ προθέσεως ή εξ αμελείας, διαπράττουν παράβαση του άρθρου 101 ΣΛΕΕ υπόκειται σε πενταετή παραγραφή.

79 Κατά το άρθρο 25, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003, η παραγραφή αρχίζει από την ημέρα διαπράξεως της παραβάσεως. Η ίδια όμως διάταξη διευκρινίζει ότι η παραγραφή των διαρκών ή κατ' εξακολούθηση παραβάσεων αρχίζει από την ημέρα παύσεως της παραβάσεως.

80 Το άρθρο 25, παράγραφος 3, στοιχείο α', του κανονισμού 1/2003 ορίζει ότι η εν λόγω παραγραφή διακόπτεται από κάθε πράξη της Επιτροπής ή της αρχής ανταγωνισμού ενός κράτους μέλους η οποία αποβλέπει στη διερεύνηση ή τη δίωξη της παραβάσεως, ήτοι, μεταξύ άλλων, από γραπτές αιτήσεις της Επιτροπής για την παροχή πληροφοριών, καθώς και ότι η διακοπή της παραγραφής ισχύει από την ημερομηνία κοινοποιήσεως της πράξεως σε μια τουλάχιστον επιχείρηση ή ένωση επιχειρήσεων που μετείχε στην παράβαση.

81 Κατά το άρθρο 25, παράγραφος 4, του κανονισμού 1/2003, η διακοπή της παραγραφής ισχύει για «όλες» τις επιχειρήσεις και ενώσεις επιχειρήσεων που συμμετείχαν στην παράβαση (απόφαση της 27ης Ιουνίου 2012, Bolloré κατά Επιτροπής, T-372/10, Συλλογή, EU:T:2012:325, σκέψη 201).

82 Το άρθρο δε 25, παράγραφος 5, πρώτη περίοδος, του κανονισμού 1/2003 ορίζει μεταξύ άλλων ότι η παραγραφή αρχίζει εκ νέου μετά από κάθε διακοπή.

83 Στην υπό κρίση υπόθεση, πρώτον, δεν αμφισβητείται ότι η επίμαχη εν προκειμένω παράβαση είναι ενιαία και διαρκής. Κατά συνέπεια, σύμφωνα με το άρθρο 25, παράγραφος 2, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 1/2003, η παραγραφή που προβλέπει το άρθρο 25, παράγραφος 1, στοιχείο β', του εν λόγω κανονισμού άρχισε «από την ημέρα παύσης της παράβασης», ήτοι, όπως διαπιστώθηκε στη

σκέψη 45 ανωτέρω, από την 31η Δεκεμβρίου 1998. Ελλείψει πράξεως που να διακόπτει την παραγραφή, η πενταετής παραγραφή που προβλέπει το άρθρο 25, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 1/2003 θα συμπληρωνόταν κατ' αρχήν στις 31 Δεκεμβρίου 2003.

84 Δεύτερον, πρέπει να εξεταστεί αν, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, η πενταετής παραγραφή που προβλέπει το άρθρο 25, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 1/2003 διακόπηκε πριν από τις 31 Δεκεμβρίου 2003 με πράξη της Επιτροπής κατά την έννοια του άρθρου 25, παράγραφος 3, του ίδιου κανονισμού.

85 Υπενθυμίζεται συναφώς ότι, κατά τη νομολογία, από το άρθρο 25, παράγραφοι 3 και 4, του κανονισμού 1/2003 προκύπτει ότι, αν μια επιχείρηση έχει μετάσχει στην παράβαση, δηλαδή αν η επιχείρηση αυτή κατονομάζεται ως τέτοια στην προσβαλλόμενη απόφαση, η διακοπή της παραγραφής, που προκύπτει από την κοινοποίηση μιας πράξεως διερευνήσεως και διώξεως σε μία τουλάχιστον επιχείρηση (στην ίδια ή σε άλλη) που έχει επίσης κατονομαστεί ως έχουσα μετάσχει στην παράβαση, ισχύει έναντι αυτής. Οι πράξεις που διακόπτουν την παραγραφή παράγουν συνεπώς αποτελέσματα erga omnes έναντι όλων των επιχειρήσεων που είχαν συμμετοχή στην επίμαχη παράβαση (βλ., επ' αυτού, απόφαση Bolloré κατά Επιτροπής, σκέψη 81 ανωτέρω, EU:T:2012:325, σκέψεις 201, 205 και 211).

86 Στην υπό κρίση υπόθεση, διαπιστώνεται ότι η προσφεύγουσα κατονομάζεται στην προσβαλλόμενη απόφαση ως έχουσα μετάσχει στην παράβαση. Κατά συνέπεια, αν γίνει δεκτή εν προκειμένω η ύπαρξη πράξεως που να διακόπτει την παραγραφή, η πράξη αυτή θα ισχύει συνεπώς και έναντι της προσφεύγουσας.

87 Τίθεται, συνεπώς, το ερώτημα αν, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, η από 30 Σεπτεμβρίου 2003 απόφασή της με την οποία παρέσχε στην ΕΚΑ, σύμφωνα με το σημείο 15 της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας, απαλλαγή υπό όρους είναι πράξη που διακόπτει την παραγραφή κατά την έννοια του άρθρου 25, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003.

88 Ως προς το σημείο αυτό υπενθυμίζεται, αφενός, ότι κατά τη νομολογία η απαρίθμηση που περιλαμβάνεται στο άρθρο 25, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003 και εισάγεται με το επίρρημα «ιδίως» ουδόλως είναι περιοριστική και η διάταξη αυτή δεν εξαρτά τη διακοπή της παραγραφής από κοινοποιηθείσα πράξη ή γραπτή εντολή ελέγχου (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 15ης Οκτωβρίου 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P έως C-252/99 P και C-254/99 P, Συλλογή, EU:C:2002:582, σκέψεις 141 και 162), και, αφετέρου, ότι, δεδομένου ότι η διακοπή της παραγραφής συνιστά εξαίρεση από την αρχή της πενταετούς παραγραφής, πρέπει να τυγχάνει, ως τέτοια, στενής ερμηνείας (απόφαση της 19ης Μαρτίου 2003, CMA CGM κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-213/00, Συλλογή, EU:T:2003:76, σκέψη 484).

89 Εξάλλου, από το άρθρο 25, παράγραφος 3, πρώτη περίοδος, του κανονισμού 1/2003 προκύπτει ότι, για να διακόψει την παραγραφή κατά την έννοια του εν λόγω κανονισμού, η πράξη της Επιτροπής πρέπει ιδίως να «αποβλέπει στη διερεύνηση ή σε διαδικασίες κατά της παράβασης».

90 Όσον αφορά την πολιτική επιείκειας που εφαρμόζει η Επιτροπή, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι τα προγράμματα επιείκειας αποτελούν χρήσιμα μέσα για την αποτελεσματική αποκάλυψη και πάταξη των παραβάσεων των κανόνων περί ανταγωνισμού και εξυπηρετούν, με τον τρόπο αυτό, τον σκοπό της αποτελεσματικής εφαρμογής των άρθρων 101 ΣΛΕΕ και 102 ΣΛΕΕ (απόφαση της 14ης Ιουνίου 2011, Pfleiderer, C-360/09, Συλλογή, EU:C:2011:389, σκέψη 25).

91 Ομοίως, το Γενικό Δικαστήριο έχει κρίνει ότι «[τ]ο πρόγραμμα επιείκειας επιδιώκει, επομένως, σκοπό έρευνας, καταστολής και αποτροπής των πρακτικών που συγκαταλέγονται στις σοβαρότερες παραβάσεις του άρθρου [101 ΣΛΕΕ]» (απόφαση της 9ης Σεπτεμβρίου 2011, Deltafina κατά Επιτροπής, T-12/06, Συλλογή, EU:T:2011:441, σκέψη 107).

92 Το Γενικό Δικαστήριο έχει επίσης κρίνει ότι η χορήγηση υπό όρους απαλλαγής συνεπάγεται τη δημιουργία ενός ειδικού διαδικαστικού καθεστώτος, κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας, υπέρ της επιχειρήσεως που πληροί τους όρους που περιέχονται στο σημείο 8 της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας, το οποίο παράγει ορισμένες έννομες συνέπειες (απόφαση Deltafina κατά Επιτροπής, σκέψη 91 ανωτέρω, EU:T:2011:441, σκέψη 114).

93 Όπως προκύπτει από τις σκέψεις 103 έως 118 της αποφάσεως Deltafina κατά Επιτροπής, σκέψη 91 ανωτέρω (EU:T:2011:441), οι οποίες αφορούν το πρόγραμμα επιείκειας που εφαρμόζει η Επιτροπή, η χορήγηση απαλλαγής υπό όρους στον αιτούντα επιεική μεταχείριση συμβάλλει στην πλήρη αποτελεσματικότητα του εν λόγω προγράμματος, καθόσον σκοπός της είναι να τυγχάνουν ευνοϊκής μεταχειρίσεως οι επιχειρήσεις που συνεργάζονται με την Επιτροπή στις έρευνες σε σχέση με μυστικές συμπράξεις με αντικείμενο πρακτικές οι οποίες συγκαταλέγονται στις σοβαρότερες παραβάσεις του άρθρου 101 ΣΛΕΕ (απόφαση Deltafina κατά Επιτροπής, σκέψη 91 ανωτέρω, EU:T:2011:441, σκέψεις 103 και 105). Ως αντάλλαγμα συνεπώς για την ενεργό και εκούσια συνεργασία τους στην έρευνα, η οποία διευκολύνει το έργο της Επιτροπής που συνίσταται στη διαπίστωση και τη δίωξη των παραβάσεων των κανόνων ανταγωνισμού, οι επιχειρήσεις αυτές μπορούν να τύχουν ευνοϊκής μεταχειρίσεως όσον αφορά τα πρόστιμα που θα τους είχαν επιβληθεί σε διαφορετική περίπτωση, υπό την επιφύλαξη της εκ μέρους τους τηρήσεως των όρων που αναφέρονται στην ανακοίνωση του 2002 περί συνεργασίας (απόφαση Deltafina κατά Επιτροπής, σκέψη 91 ανωτέρω, EU:T:2011:441, σκέψη 108).

94 Υπενθυμίζεται εξάλλου ότι το σημείο 8 της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας έχει ως εξής:

«Η Επιτροπή θα χορηγεί σε μια επιχείρηση απαλλαγή από επιβολή προστίμου, που σε άλλη περίπτωση θα της επιβαλλόταν, εάν:

α) η επιχείρηση παρουσιάσει πρώτη αποδεικτικά στοιχεία τα οποία κατά την άποψη της Επιτροπής μπορούν να της επιτρέψουν να λάβει απόφαση για την έναρξη της διαδικασίας έρευνας κατά την έννοια του άρθρου 14 παράγραφος 3 του κανονισμού 17, όσον αφορά μια πιθανολογούμενη σύμπραξη (καρτέλ) που επηρεάζει την Κοινότητα, ή

β) η επιχείρηση παρουσιάσει πρώτη αποδεικτικά στοιχεία τα οποία κατά την άποψη της Επιτροπής της επιτρέπουν να διαπιστώσει μια παράβαση του άρθρου [101 ΣΛΕΕ] όσον αφορά μια πιθανολογούμενη σύμπραξη (καρτέλ) που επηρεάζει την Κοινότητα.»

95 Κατά το σημείο 11, στοιχεία α′ έως γ′, της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας:

«Εκτός από τις προϋποθέσεις που αναφέρονται στα σημεία 8, στοιχείο α′, και 9 ή στα σημεία 8, στοιχείο β′, και 10, πρέπει σε κάθε περίπτωση να πληρούνται, καταλλήλως, οι ακόλουθες σωρευτικές προϋποθέσεις για να επιτραπεί η απαλλαγή από ένα πρόστιμο:

α) η επιχείρηση συνεργάζεται πλήρως, ενεργώς και σε διαρκή βάση κατά τη διεξαγωγή των διοικητικών διαδικασιών της Επιτροπής με όλα τα αποδεικτικά στοιχεία που έχει στην κατοχή ή στη διάθεσή της σχετικά με την πιθανολογούμενη παράβαση. Ιδιαίτερα, παραμένει στη διάθεση της Επιτροπής για να απαντήσει άμεσα σε οποιοδήποτε αίτημα που μπορεί να συμβάλει στην απόδειξη των σχετικών πραγματικών περιστατικών·

β) η επιχείρηση τερματίζει, όπως ενδείκνυται, την ανάμειξή της στην πιθανολογούμενη παράβαση το αργότερο κατά τη χρονική στιγμή κατά την οποία υποβάλλει τα αποδεικτικά στοιχεία που αναφέρονται στα σημεία 8, στοιχείο α′, ή […] β′·

γ) η επιχείρηση δεν αναλαμβάνει πρωτοβουλία να εξαναγκάσει άλλες επιχειρήσεις να συμμετάσχουν στην παράβαση.»

96 Λαμβάνοντας υπόψη τα εκτεθέντα στις σκέψεις 90 έως 95 ανωτέρω, επισημαίνεται ότι, κατ' αρχάς, το πρόγραμμα επιείκειας συμβάλλει στην πλήρη αποτελεσματικότητα της πολιτικής διώξεως των παραβάσεων των κανόνων ανταγωνισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης, για την οποία την ευθύνη έχει η Επιτροπή. Εν συνεχεία, η απόφαση περί παροχής απαλλαγής υπό όρους σε αιτούντα επιεική μεταχείριση καθιστά δυνατό να διαπιστωθεί αν η αίτησή του πληροί της απαιτούμενες προϋποθέσεις για να τύχει, κατά το πέρας της διοικητικής διαδικασίας και υπό ορισμένους όρους, οριστικής απαλλαγής. Τέλος, αυτό το διαδικαστικό καθεστώς στο οποίο υπάγεται ο αιτών επιεική μεταχείριση με την απόφαση περί παροχής απαλλαγής υπό όρους υποχρεώνει τον ενδιαφερόμενο, έως την έκδοση της οριστικής αποφάσεως της Επιτροπής, να έχει συμπεριφορά η οποία να πληροί τις προϋποθέσεις που προβλέπει το σημείο 11, στοιχεία α′ έως γ′, της ανακοινώσεως του 2002 περί συνεργασίας, προκειμένου να τύχει οριστικής απαλλαγής. Η συμπεριφορά αυτή του αιτούντος επιεική μεταχείριση συνίσταται ιδίως στην υποχρέωσή του, αφενός, να συνεργάζεται με την Επιτροπή πλήρως, ενεργώς και σε διαρκή βάση καθ' όλη τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας και, αφετέρου, να παρέχει στην Επιτροπή όλα τα αποδεικτικά στοιχεία που έχει στην κατοχή ή στη διάθεσή του σχετικά με την πιθανολογούμενη παράβαση.

97 Κατά συνέπεια, η απόφαση περί παροχής σε αιτούντα επιεική μεταχείριση απαλλαγής υπό όρους, καθόσον συνεπάγεται την υπαγωγή του εν λόγω αιτούντος στο ως άνω διαδικαστικό καθεστώς, έχει θεμελιώδη σημασία για τη δυνατότητα της Επιτροπής να διερευνά και να διώκει την πιθανολογούμενη παράβαση. Συνεπώς, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η διαδικαστική αυτή πράξη που εκδίδει η Επιτροπή αποβλέπει στη διερεύνηση ή σε διαδικασίες κατά της παραβάσεως κατά την έννοια του άρθρου 25, παράγραφος 3, πρώτη περίοδος, του κανονισμού 1/2003, και ως εκ τούτου μπορεί να γίνει δεκτό ότι αποτελεί πράξη η οποία διακόπτει την παραγραφή. Όπως υπενθυμίστηκε στη σκέψη 85 ανωτέρω, οι πράξεις αυτές παράγουν αποτελέσματα erga omnes έναντι όλων των επιχειρήσεων που είχαν συμμετοχή στην επίμαχη παράβαση.

98 Λαμβανομένου υπόψη του συμπεράσματος που εκτέθηκε στη σκέψη 97 ανωτέρω, διαπιστώνεται ότι στην υπό κρίση υπόθεση η παραγραφή η οποία είχε αρχίσει όσον αφορά την προσφεύγουσα από τις 31 Δεκεμβρίου 1998 διακόπηκε τέσσερα έτη και εννέα μήνες αργότερα με την από 30 Σεπτεμβρίου 2003 απόφαση της Επιτροπής περί παροχής απαλλαγής υπό όρους στην ΕΚΑ. Ως εκ τούτου, η παραγραφή άρχισε και πάλι από την ημερομηνία της αποφάσεως αυτής και ένδεκα μήνες και δέκα ημέρες αργότερα διακόπηκε εκ νέου με την αίτηση παροχής πληροφοριών που απηύθυνε η Επιτροπή στις 10 Σεπτεμβρίου 2004, μεταξύ άλλων στην Aragonesas. Η παραγραφή συνεπώς άρχισε και πάλι να τρέχει έως την έκδοση στις 11 Ιουνίου 2008, ήτοι τρία έτη και εννέα μήνες αργότερα, της αποφάσεως του 2008. Κατά συνέπεια, λαμβανομένου υπόψη του συμπεράσματος που εκτέθηκε στη σκέψη 77 ανωτέρω, κατά το οποίο πρέπει να ληφθεί υπόψη η ημερομηνία της αποφάσεως της Επιτροπής περί επιβολής του προστίμου στην προσφεύγουσα, ήτοι η ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως του 2008, δηλαδή η 11η Ιουνίου 2008, η απόφαση αυτή, της οποίας τα αποτελέσματα όσον αφορά το ύψος του προστίμου διατηρήθηκαν εν μέρει ως προς ποσό 4 231 000 ευρώ με την προσβαλλόμενη απόφαση, εκδόθηκε πριν τη συμπλήρωση της πενταετούς παραγραφής που προβλέπει το άρθρο 25, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 1/2003.

99 Αφενός, το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται από το επιχείρημα που προέβαλε η προσφεύγουσα ότι η Επιτροπή προσδιόρισε, στην αιτιολογική σκέψη 492 της αποφάσεως του 2008, την από 10 Σεπτεμβρίου 2004 πρώτη αίτηση παροχής πληροφοριών ως πράξη που διέκοψε την παραγραφή στην υπό κρίση υπόθεση. Ειδικότερα, η εκ μέρους της Επιτροπής αναφορά στην απόφαση του 2008 της πράξεως αυτής δεν κωλύει την εκ μέρους της επίκληση προγενέστερης πράξεως, όπως η απόφαση της 30ής Σεπτεμβρίου 2003, την οποία θα μπορούσε επίσης να θεωρήσει ως πράξη διακόπτουσα την εν λόγω παραγραφή. Ειδικότερα, από την εν λόγω αιτιολογική σκέψη προκύπτει ρητώς ότι η παραγραφή είχε, κατά την Επιτροπή, διακοπεί «το αργότερο» στις 10 Σεπτεμβρίου 2004. Συνεπώς, η Επιτροπή ουδόλως είχε αποκλείσει το ενδεχόμενο η παραγραφή να έχει διακοπεί από άλλες προγενέστερες της από 10 Σεπτεμβρίου 2004 αιτήσεως παροχής πληροφοριών πράξεις, όπως η απόφαση της Επιτροπής, της 30ής Σεπτεμβρίου 2003, περί παροχής απαλλαγής υπό όρους στην ΕΚΑ.

100 Αφετέρου, η προσφεύγουσα κακώς επικαλείται την πρακτική που, όπως υποστηρίζει, έχει ακολουθήσει ως σήμερα η Επιτροπή στις αποφάσεις της για να υποστηρίξει ότι η Επιτροπή όφειλε να δεχθεί ως πράξη που διέκοψε την παραγραφή την πρώτη αίτηση παροχής πληροφοριών που απηύθυνε στις 10 Σεπτεμβρίου 2004 σε έναν από τους αποδέκτες της αποφάσεως του 2008. Ειδικότερα, όπως προκύπτει από τα όσα εκτέθηκαν στις σκέψεις 84 έως 97 ανωτέρω, ο χαρακτηρισμός πράξεως της Επιτροπής ως πράξεως που διακόπτει την παραγραφή γίνεται εν προκειμένω με εφαρμογή διατάξεων τις οποίες περιέχει ιδίως το άρθρο 25 του κανονισμού 1/2003, όπως τις ερμηνεύει εν τέλει ο δικαστής της Ένωσης. Κατά συνέπεια, η προγενέστερη πρακτική της Επιτροπής, την οποία επικαλείται η προσφεύγουσα, δεν κωλύει τον εκ μέρους της Επιτροπής, υπό τον έλεγχο του δικαστή της Ένωσης, χαρακτηρισμό ως πράξεων που διακόπτουν την παραγραφή άλλων πράξεων, πλην της πρώτης αιτήσεως παροχής πληροφοριών.

101 Τρίτον, όσον αφορά τον λόγο ακυρώσεως που προέβαλε η προσφεύγουσα με το υπόμνημα απαντήσεως και αφορά παράβαση του άρθρου 25, παράγραφος 5, του κανονισμού 1/2003, υπενθυμίζεται ότι κατά το άρθρο 76 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου το δικόγραφο της προσφυγής πρέπει να περιέχει μεταξύ άλλων συνοπτική έκθεση των προβαλλόμενων ισχυρισμών. Επιπλέον, κατά πάγια νομολογία, ανεξάρτητα από κάθε ζήτημα ορολογίας, η έκθεση αυτή πρέπει να είναι αρκούντως σαφής και ακριβής ώστε να καθίσταται δυνατό στον καθού να προετοιμάσει την άμυνά του και στο Γενικό Δικαστήριο να αποφανθεί επί της προσφυγής, ενδεχομένως χωρίς να χρειαστεί άλλες πληροφορίες. Πράγματι, για να είναι παραδεκτή μια προσφυγή επιβάλλεται τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία επί των οποίων αυτή στηρίζεται να προκύπτουν, τουλάχιστον συνοπτικώς, αλλά κατά τρόπο λογικό και κατανοητό, από το κείμενο του δικογράφου, τούτο δε προκειμένου να κατοχυρωθεί η ασφάλεια δικαίου και να διασφαλιστεί η ορθή απονομή της Δικαιοσύνης (βλ. απόφαση της 27ης Σεπτεμβρίου 2006, Roquette Frères κατά Επιτροπής, T-322/01, Συλλογή, EU:T:2006:267, σκέψη 208 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Κατά πάγια επίσης νομολογία, κάθε ισχυρισμός ή λόγος που δεν διατυπώνεται επαρκώς με το εισαγωγικό δικόγραφο πρέπει να θεωρείται απαράδεκτος. Ανάλογες προϋποθέσεις απαιτούνται όταν μια αιτίαση προβάλλεται προς στήριξη ισχυρισμού ή λόγου. Οι λόγοι απαραδέκτου δημοσίας τάξεως μπορούν, εν ανάγκη, να εξετάζονται αυτεπαγγέλτως από το Γενικό Δικαστήριο (βλ. απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 2005, Honeywell κατά Επιτροπής, T-209/01, Συλλογή, EU:T:2005:455, σκέψεις 54 και 55 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

102 Στην υπό κρίση υπόθεση διαπιστώνεται ότι ουδόλως η προσφεύγουσα υποστήριξε με το δικόγραφο της προσφυγής της, έστω ακροθιγώς, ότι συντρέχει παράβαση του άρθρου 25, παράγραφος 5, του κανονισμού 1/2003, καθόσον ορίζει μέγιστη δεκαετή παραγραφή για την εξουσία της Επιτροπής να επιβάλλει πρόστιμα. Κατά συνέπεια, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος ο ως άνω λόγος ακυρώσεως που προβλήθηκε με το υπόμνημα απαντήσεως και αφορά παράβαση του άρθρου 25, παράγραφος 5, του κανονισμού 1/2003.

103 Επαλλήλως, διαπιστώνεται ότι ο ως άνω λόγος ακυρώσεως είναι, σε κάθε περίπτωση, προδήλως αβάσιμος. Ειδικότερα, η δεκαετής παραγραφή που ορίζει το άρθρο 25, παράγραφος 5, του κανονισμού 1/2003 άρχισε στις 31 Δεκεμβρίου 1998 και θα έληγε το αργότερο στις 31 Δεκεμβρίου 2008, σε περίπτωση μη αναστολής της σύμφωνα με το άρθρο 25, παράγραφος 6, του ίδιου κανονισμού. Χωρίς όμως να είναι αναγκαίο να υπολογιστεί η διάρκεια τυχόν αναστολής, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η απόφαση του 2008, της οποίας τα αποτελέσματα όσον αφορά το ύψος του προστίμου διατηρήθηκαν εν μέρει ως προς ποσό 4 231 000 ευρώ με την προσβαλλόμενη απόφαση, κατά τα εκτεθέντα στη σκέψη 77 ανωτέρω, εκδόθηκε στις 11 Ιουνίου 2008, ήτοι τουλάχιστον έξι μήνες πριν από την 31η Δεκεμβρίου 2008.

104 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, η πρώτη αιτίαση του πρώτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

105 Λαμβανομένων υπόψη των εκτεθέντων στη σκέψη 71 ανωτέρω, τα οποία αφορούν τη σχέση μεταξύ, αφενός, της πρώτης αιτιάσεως του πρώτου λόγου ακυρώσεως και, αφετέρου, της δεύτερης αιτιάσεως του πρώτου λόγου ακυρώσεως και του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, δεδομένου ότι η πρώτη αιτίαση του πρώτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη, πρέπει να απορριφθεί η προσφυγή στο σύνολό της χωρίς να απαιτείται η εξέταση της δεύτερης αιτιάσεως του πρώτου λόγου ακυρώσεως ή του δεύτερου λόγου ακυρώσεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

106 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το αίτημα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Η Corporación Empresarial de Materiales de Construcción, SA, φέρει τα δικαστικά έξοδά της καθώς και τα δικαστικά έξοδα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 6 Οκτωβρίου 2015.

(υπογραφές)